

Pôsobíte v charitatívnej spoločnosti Mission Life. Čo je Vaším poslaním v tejto charite?

Popri aktívnom pracovnom vyťažení sa snažím pôsobiť a koordinovať prácu v našom malom občianskom združení Mission Life, kde okrem vlastných pravidelných zdrojov akumulujeme peniaze od dobrovoľných darcov a zároveň dohliadam s ďalšími dobrovoľníkmi na naplnenie nášho cieľa ako zmeniť vnímanie charity.

Naším poslaním je spájať ľudí, ktorí pomoc potrebujú, s ľuďmi, ktorí pomôcť môžu. Každý obdarovaný musí vedieť, že aj on vie prispieť a spolupodieľať sa na veci.

Snažíte sa zmeniť to, ako vnímame charitu - akým spôsobom tak robíte?

Zisťujeme čo najviac okolností, prečo potrebuje žiadateľ pomoc a ako si sám hľadá riešenia zo svojej situácie, v ktorej sa nachádza.

Dôraz kladieme na iný obraz charity a pomoci. Snažíme sa šíriť medzi obdarovanými "nutnosť spolupodieľania sa" a spoločne s nimi sa snažíme nájsť vhodnú formu.

Je to však veľmi citlivá téma.

Naša spoločnosť zatiaľ nie je zvyknutá na tento spôsob pomoci, veľakrát to ľudia nechápu. Charita je väčšinou vnímaná v „automatickom očakávaní“.

Uvediem príklad:

- Mali sme niekoľko detí z detského domova. Mladým ľuďom, ktorí domov opúšťajú po dovŕšení plnoletosti sme v rámci osobného rozvoja ponúkli absolvovanie rekvalifikačných kurzov, prípadne autoškoly. Bolo na nich, čo si vyberú. Verili sme, že si nájdu kurzy, ktoré im pomôžu zaradiť sa do pracovného procesu v ďalšom živote. Pri predstavení nášho programu sme chceli, aby nám každý z nich popísal, akou formou sa vie „spolupodieľať“.
- Nehovorili sme o žiadnej veľkej peňažnej čiastke, vlastne nemuselo ísť ani o finančný príspevok. Nakoniec zostali len dve percentá záujemcov, ktorí ponúkli možnosť svojej účasti brigádou a tak prispeli každý vlastnou čiastkou cca 5-20 eur (celkový náklad na kurz bol zhruba od 250 do 350 eur).
- Z tých 2% detí si mnohé našli dobrú prácu. Dúfam, že z toho zvyšku ešte aj ďalší pochopia a zapoja sa. My máme dvere stále otvorené.

Naša myšlienka sa teda šíri postupne, pomaly, niekedy je to až frustrujúce, ale nemôžeme a nechceme sa nechať odradiť a musíme stále opakovať základnú myšlienku, že jediný spôsob, ako naozaj môžeme transformovať svoj život na lepší je pomôcť zlepšiť život iným.

Našej škole (Bilingválne gymnázium C.S. Lewisa) ste venovali veľkú finančnú podporu pre výťah a plošinu. Ako ste sa o projekte bezbariérovej školy dozvedeli?

Školu sme si vybrali i vďaka Tomášovi, ktorý nám svojim príbehom ukazuje príkladnú bojovnosť. Projekt vo vašej škole bol výnimočný aj vzhľadom na jednorázovú výšku sumy. Projekt nám len potvrdil to, v čo veríme, že pokiaľ by neexistovala sínusoida spájania sa všetkých, ktorí sa na projekte priamo i nepriamo s nami podieľali, spolu s ďalším dôležitým darcom, nikdy by sa projekt nevedel uskutočniť v tomto rozsahu a kvalite.

Čo Vás viedlo k takémuto finančnému daru? Čo očakávate od projektu, keď sa v realite naplní?

Prvé očakávanie sa nám už splnilo tým, že sa nám podarilo spoločne zrealizovať stavbu výťahu a plošiny.

Druhé očakávanie máme idealistické. Veríme, že toto nebude náš jediný projekt tohto druhu a postupne sa nám podarí spájaním darcov zrealizovať aj ďalšie aktivity.

Práve takýmito projektami chceme ísť príkladom. Chceme nimi aj poukázať na dva rozmery alebo možno lepšie povedané dva ciele pomoci. Jednak, že vytvoríme bezbariérové prostredie v škole, zatiaľ možno ako jedinej na Slovensku tohto druhu, a umožníme tak žiakom, ktorí majú pohybové problémy absolvovať kvalitné štúdium.

Druhým nemenej dôležitým cieľom je duchovný a morálny rozmer. Tu mám na mysli odovzdať odkaz pre všetkých, ktorí školu navštevujú, tým ktorí mali to šťastie, že nie sú odkázaní len na pohyb týmto výťahom.

Škola je inštitúcia kde sa formujú charaktery a hodnoty mladých ľudí, pre ktorých chceme byť "hmatateľnou inšpiráciou" pri tvorení hodnôt.

Naša spoločnosť veľakrát zabúda pri materiálnej hojnosti a individuálnej dravosti na najpodstatnejšie - srdce, lásku, nezištnú pomoc, vieru v dobro či pokoru.

A keďže výťah budete vidieť každý deň, veríme, že vám každý deň bude tieto myšlienky pripomínať. A stane sa veľavravným symbolom, nezostane len stavebným prvkom v budove školy!

Čo vás viedlo k charite v minulosti? Ako ste začínali?

Viedla nás snaha pomáhať druhým a podeliť sa. Pôvodne sme začínali ako OZ Jet2golf klub, boli sme partnerom Dobrého Anjela od roku 2011. V roku 2013 sme sa rozhodli pre inú formu chápania charity a pokračujeme pod názvom OZ Mission Life. Na začiatku teda bola jednoduchá myšlienka pomoci. Ja osobne verím v to, že vždy sa dá pomôcť – nielen materiálne a človek, ktorý pomáha má úplne iný pocit radosti a šťastia zo života. Ten pocit šťastia je oveľa hlbší a trvalejší v porovnaní s inými napr. s radosťou, keď som si práve niečo kúpil. Naši študenti majú veľa očakávaní, chcú toho veľa od rodičov, pedagógov, či kamarátov. My by sme boli radi, keby sa to očakávanie dostavilo aj smerom k sebe samému a zoznámili sa s myšlienkami spolupodieľania sa a spolupatričnosti.

Ukázať svoju spolupatričnosť na svojom živote a zároveň prijať pomoc od okolia je asi ten najoptimálnejší štartovací balík ako vieme začať ten náročný, ale krásny proces "ŽIVOT".

Ako môžeme vybudovať v ľuďoch "charitatívne povedomie"?

Dôležité je uvedomiť si, že pomáham, lebo chcem.

Pomáham druhému, lebo chcem, aby sa posunul vo svojom živote, aby začal hľadať riešenie z tej situácie, v akej sa nachádza.

Študenti môžu pomôcť veľakrát ako dobrovoľníci na rôznych akciách. Nedávno sme mali žiadosť od študentov, ktorí potrebovali doplatiť čiastku, aby mohli mať svoju stužkovú slávnosť. Naše OZ im prispelo a študenti ako dobrovoľníci spravili krásny program chorým deťom v nemocnici k Veľkej noci.

Myslím, že pocit niekoho rozveseliť a i touto formou mu pomôcť vyvolal v študentoch veľký záujem o ďalšie pokračovanie.

Nie každá forma pomoci je teda o financiách! Ale žiaľ, často sme všetci uzavretí v svojom mikrosvete vlastných problémov a na toto zabúdame. A veľakrát sa aj vyhovárame a hľadáme si pohodlnejšiu cestu ako tomuto jednoduchému princípu uniknúť.

Napokon, čo by ste vy odporúčali mladým študentom, pravdepodobne bez prostriedkov, aby si budovali charitatívny charakter? Aká je tu pre nich možnosť?

Treba si v prvom rade uvedomiť, že charita a pomoc druhým nie je len o peniazoch. Pomoc môže byť rôzna, môžete pomôcť spolužiakovi s učivom, môžete ísť dobrovoľne pomôcť starým ľuďom v rôznych stacionároch alebo sa môžete prihlásiť ako dobrovoľníci, aj pri skrášľovaní okolia.

Radi by sme v spolupráci so školou vytvorili priestor na ďalšie šírenie pomoci na internete, možno v podobe špeciálneho okienka /portálu, kde by žiaci písali, o akú pomoc majú záujem (požičiavanie pomôcok, doučovanie...) a na druhej strane by boli tí, ktorí pomohli (ako motivácia pre druhých), resp. pomôcť vedľa a svoju pomoc ponúkajú.

Takto by sme sa vedeli všetci navzájom motivovať a spustili by sme našu často opakovanú "reťaz pomoci".

A na záver zistíme, že pocit pomôcť druhým a vytvoriť niekomu krajší život vyvolá pozitívnu energiu a úsmev nielen obdarovanému, ale najmä darujúcemu.

Martina Kánová
Zakladateľka OZ Mission Life

